

SVÄTÉ PRIJÍMANIE

415/2015

www.inky.sk

6. 12. 2015

Boží pokoj – Eucharistia – završenie Zmluvy – završenie zjednotenia

V dnešnom prvom čítaní sme počuli proroctvo proroka Barucha: „Jeruzalem, odlož rúcho svojho smútku a sťaženia a obleč si ozdobu slávy, ktorú ti Boh dáva naveky. Zaodej sa pláštom Božej spravodlivosti a polož si na hlavu korunu slávy Večného. Boh ukáže tvoj lesk všetkému, čo je pod nebom. Boh ti dá navždy meno: Pokoj spravodlivosti a Sláva bohobojnosti. ... Boh totiž rozkázal znížiť každý vysoký vrch a odveké pahorky a vyplniť údolia na úroveň zeme, aby Izrael bezpečne kráčal pod Božou slávou. Na Boží rozkaz lesy a všetky voňavé stromy zatónia Izraela. A Boh povedie Izrael v radosti, vo svetle svojej veleby, v milosrdenstve a spravodlivosti, ktoré pochádzajú od neho.“

Presne toto proroctvo sa uskutočňuje a naplňa pri každej sv. omši a to práve v Baránkovej Hostine, vo sv. prijímaní. V ňom sa završuje a vrcholí celá liturgia. Hneď po modlitbe „Otče náš!“ sa liturgia zaplňuje témou Božieho pokoja: „Udeľ svoj pokoj našim dňom... aby sme boli uchránení pred hriechom a pred každým nepokojom... Pane Ježišu Kriste, Ty si povedal svojim apoštolom: Pokoj vám zanechávam, svoj pokoj vám dávam... milostivo daruj pokoj a jednotu... pokoj Pánov nech je vždy s vami... dajte si znak pokoja...“ – a nakoniec, v závere spevu Baránok Boží spev vrcholí posledným veľkým túžobným zvolaním: „Daruj nám pokoj!“ My už vieme, že to nie je hocikáky pokoj, ale, ako vraví Ježiš: „Pokoj vám zanechávam, svoj pokoj vám dávam. Ale ja vám nedávam, ako svet dáva“ (Jn 14,27 SSV). V reči sveta pokoj, to je v podstate niečo ako mier. Stav, v ktorom s nikým nebojujem, s nikým nie som v konflikte, mám od všetkých kľud a pokoj... V reči Písma je ale Boží pokoj niečím nekonečne väčším! Je práve a presne tým jediným pokojom, ktorý nastane až na samom konci, keď bude konečne všetko dokonané a všetky Božie plány a zámery završene a Boh konečne povie veľké a záverečné: „Je dokonané!“ dejín Sveta a Vesmíru. Je to Pokoj Neba, Nového Jeruzalema, Pokoj večného Života, završeného raz a navždy v Bohu.

Vlastne, on tento Pokoj už v skutočnosti začal – vtedy, keď Ježiš uskutočnil svoju obeť na kríži a z Božej strany završil a dokončil všetko, čo bolo potrebné, aby Boh vykonal. Na znak toho volá: „Je dokonané“ (Jn 19,30 SSV) – a potom „odovzdal ducha“. Aj preto Písmo hovorí o Kristovi v kategóriách Pokoja: „Prinesol jedinu obeť za hriechy a navždy zasadol po pravici Boha. ¹³ A teraz už čaká, kým mu nebudú jeho nepriatelia položení ako podnožka pod nohy. ¹⁴ Lebo jedinou obeťou navždy zdokonalil tých, čo sa posväcujú“ (Hebr 10,12-14 SSV). Jeho práca, Jeho dielo, je završené, dokonané, už k nemu niet čo dodať, je hotové. Kristus – a teda Boh v ňom – svoju prácu, svoje dielo dokončil. Už niet čo viac dať, niet čo viac vykonať. Božie Kráľovstvo je tu, ustanovené a už na tom nikto nijako a nič nezmení.

Tento Boží Pokoj, dokonale a završené Kráľovstvo, je teraz dokorán otvorené pre nás, ľudí, ktorí sme volaní, aby sme doň vošli – slovami podobenstva: „Hostinu som už prichystal, voly a kŕmny dobytok sú pozabíjané a všetko je pripravené; poďte na svadbu!“ (Mt 22,4 SSV), alebo výslovne na inom mieste Písma: „A tak ostáva sobotný odpočinok pre Boží ľud. ¹⁰ Lebo kto vošiel do jeho pokoja, aj on si odpočinul od svojich diel ako Boh od svojich. ¹¹ Usilujme sa teda vojsť do onoho pokoja ... A do pokoja vchádzame my, čo sme uverili“ (Hebr 4,9-11.3 SSV).

V liturgii je tento Pokoj, čiže sám Boh, prítomný pred nami práve ako Božie Telo, sám Boh, úplný a celý Boh v podobe Chleba,

pripravený stať sa pre nás našim Pokojom, pokrmom Večného Života a už tu na zemi nás voviesť do radosti Neba, do blaženosti Kráľovstva, ako vraví Ježiš: „Moje telo je pravý pokrm a moja krv je pravý nápoj. ⁵⁶ Kto je moje telo a pije moju krv, ostáva vo mne a ja v ňom. ⁵⁷ Ako mňa poslal živý Otec a ja žijem z Otca, aj ten, čo mňa je, bude žiť zo mňa. ⁵⁸ Toto je ten chlieb, ktorý zostúpil z neba, a nie aký jedli otcovia a pomreli. Kto je tento chlieb, bude žiť naveky“ (Jn 6,55-58 SSV).

A tak na našu túžbu a volanie po Božom Pokoji – po Pokoji završenosti nášho života v Živote Boha, Božieho Kráľovstva – Boh v liturgii odpovedá práve pozvaním k svätému prijímaniu, pretože v ňom do tohto Pokoja vchádzame a jeme samotného Boha, premieňame sa v samotného Boha, zjednocujeme sa so samotným Bohom, ktorý sa nám v láske daruje a tak sa stáva našim vlastníctvom – „Dostali sme možnosť vlastniť Krista!“ (sv. Kajetán) – a tak vchádzame do Života samého Boha, podľa slova sv. Ignáca Antiochijského, žiaka apoštola Jána: „Naše telá, keď prijímajú Eucharistiu, už nie sú porušiteľné, ale majú nádeje na zmŕtvychvstanie.“

Obrad liturgie svätej omše nás práve k tomuto okamihu veľmi cieľavedome viedol všetkým obradmi, ktoré sme doteraz prežili. Poďme sa teda na ne pozrieť!

SVÄTÉ PRIJÍMANIE AKO ZAVRŠENIE ZMLUVY

Už vieme, že láska nie je cit, ale postoj rozumu a vôle. Je to záväzok vernosti voči milovanému, nezávislý na akýchkoľvek pocitoch, hlboký, bytostný, bezvýhradný a krajný. Preto neprekvapuje, že Boh svoju lásku k človekovi vyjadruje formou prísahy, záväzku voči človekovi. No a ak človek na túto lásku odpovedá, výsledkom je záväzok obojstranný, zmluva, ktorá sa ako červená niť tiahne celými dejinami spásy.

Sám Ježiš hovorí o svojom diele ako o diele zmluvy: „Podobne po večeri vzal kalich a hovoril: „Tento kalich je nová zmluva v mojej krvi, ktorá sa vylieva za vás““ (Lk 22,20 SSV), pričom jadrom tejto Novej Zmluvy (porov. Hebr 9,1.18) je práve Ježišova obeť na kríži a potom Hostina Eucharistie. Prečo?

V staroveku mal obrad uzatvárania zmluvy svoju ustálenú podobu: stránky sa zišli, dohodli sa, prečítali dojednanú zmluvu, potom sa zmluva spečatila prinesením obety a preliatím krvi obetovaného zvieratá. Bez toho nebolo možné zmluvu uzatvoriť. Nakoniec sa zmluva spečatila obetnou hostinou, na ktorej obe stránky spoločne stolovali a jedli mäso z obetovaného zvieratá.

Presne tento obrad vidíme pri Sinajskej zmluve, ktorú Boh uzatváral prostredníctvom Mojžiša s národom Izraela: Najprv prišli Izraeliti na Bohom vopred určené miesto. Potom sa očistili a pripravili na Pánov príchod. Potom Boh zostúpil na Sinaj a dal Mojžišovi text zmluvy. Mojžiš sa vrátil dole a prečítal znenie zmluvy Izraelu. Ľud odpovedal: všetko, čo prikázal Pán, splníme. Potom Mojžiš prikázal priviesť obetné zvieratá, zabiť ich, polovicu krvi vyliť na oltár, polovicou pokropil ľud a pritom volal „Toto je krv zmluvy!“ Nakoniec vybraní zástupcovia ľudu spoločne s Mojžišom vystúpili na Sinaj a tam, pred Tvárou Boha, završili akt uzatvárania zmluvy obetnou hostinou, stolaním, pri ktorom jedli z obetovaného.

Pripomína Vám to niečo? Presne toto je totiž aj súčasný obrad svätej omše! Najprv prideme na Božiu pôdu (do kostola), potom

sa očistíme (úkon kajúcnosti), potom prichádza Boh (kyrie, glória), potom sa ohlasuje Zmluva s Bohom (bohoslužba slova) a my ju prijímame a odsúhlasujeme (ticho po homílii, krédo a nakoniec prosby), potom je prinesená obeta a preliata krv (sprítomnenie Ježišovej obety na kríži, kde svojou krvou Zmluvu s nami uzatvoril) – a nakoniec obetná hostina (sv. prijímanie), kde pred Tvárou Boha jeme a pijeme z obetovaného, čiže jeme Kristovo Telo a pijeme Jeho Krv.

Sv. omša tak nie je z tohto pohľadu nič iné, než akt a obrad uzatvárania, resp. obnovovania, či potvrdzovania Zmluvy medzi Bohom a človekom.

A, malá poznámka, zato však dôležitá: Ak sme na sv. omši, nič nám objektívne nebráni prístup k sv. prijímaniu (napr. život v nelegitímnom zväzku a pod.), ale my k nemu nepristupujeme, tak nielenže tým výslovne odmietame Boha a odmietame Nebo a odmietame spásu samotnú, ako hovorí sv. Ján Zlatoústý: „*Tak, ako hosť pozvaný na hostinu uráža svojho hostiteľa, keď sadne za stôl a neponúkne sa z neho, tak i tí, ktorí prídu k Božskej Hostine a neprijímajú, opovrhnu ňou, keď z nej bez ponúknutia odídu*“, alebo sv. Cyprián Kartáginský: „*Porušuje príkaz samého nášho Pána Ježiša Krista, takisto apoštolské pravidlá, učenie sv. snevov, ako aj našich svätých, a tak sám sa odľučuje od Cirkvi. Vzdalujúc sa od Cirkvi a Prijímania, stáva sa nepriateľom Božím a priateľom démonov*“; ale aj samotnou rečou obradu zmluvy dávame všetkým naokolo veľmi jasne a ostentatívne najavo: „*Mňa sa toto netýka! Toto nie je moja zmluva! Ja som mimo! Neprijímam Krista, odmietam Ho, nepatrím Mu. Som tu len a jedine ako divák, ale inak s tým nechcem mať nič spoločné a ani nemám!*“ Drsné a tvrdé, že? A hlavne veľmi smutné...

SVÄTÉ PRIJÍMANIE AKO SVADOBNÁ HOSTINA

Aj pri obyčajných zmluvách, uzatváraných v staroveku na Blízkom východe, vznikalo medzi zmluvnými stranami príbuzenské a spojenecké puto, stávali sa akoby rodinou.

Ale Nová Zmluva, ktorú s nami uzatvára Kristus, je ešte omnoho hlbšia! Je to totiž nielen taká nejaká hocijaká zmluva. Netýka sa tovaru. Ani spojenectva. Nie je to ani zmluva o nejakých vzájomných záväzkoch poslušnosti a ochrany, ako bola tá Mojžišova: „*Keď však budeš počúvať hlas Pána, svojho Boha, keď budeš plniť a zachovávať jeho príkazy, ktoré ti ja dnes nariaďujem, Pán, tvoj Boh, ťa povýši nad všetky národy, čo sú na zemi.*“² *Na teba sa znesú a k tebe dôjdu všetky tieto požehnania, ak budeš počúvať jeho príkazy*“ (Dt 28,1-2 SSV). Je to zmluva manželská, ako hovorí Písmo: „*Preto muž zanechá otca i matku a pripúta sa k svojej manželke a budú dvaja v jednom tele.*“³² *Toto tajomstvo je veľké; ja hovorím o Kristovi a Cirkvi*“ (Ef 5,31-32 SSV). Výsledkom je, že Kristus i Cirkev (a teda my) sa stávame s Kristom *jedno telo*, jedna bytosť, ako aj inde hovorí Písmo: „*Už niet Gréka ani Žida, obriezky ani neobriezky, barbara, Skýta, otroka, slobodného, ale všetko a vo všetkom je Kristus*“ (Kol 3,11 SSV). Preto sa aj sv. prijímaniu v latinčine úradne a oficiálne hovorí *communio, spoločenstvo* Boha a človeka, v ktorom sa Boh daruje človekovi a človek Bohu a spoločne sa stávajú Jeden – jeden Kristus, človek a Boh, ale len jeden Boh, jedno Telo, v ktorom človek je v Bohu a s Bohom zbožštený!

Aby sa to stalo, musí sa to naozaj stať... a presne k tomuto nás až doteraz liturgia starostlivo viedla:

- **BOHOSLUŽBA SLOVA** – nemôžeme sa zjednotiť s tým, koho nepoznáme. Preto sa nám Kristus odhaľuje v Písme, vo vyučovaní Cirkvi a nakoniec aj vo vnuknutiach a vedení Duchom.
- **KRÉDO** – náš súhlas, že prijímame „vohľady“ Nebeského Ženícha a chceme byť Jeho Nevestou.
- **OBETOVANIE** – v ktorom sa pripájame ku Kristovej obeti,

aby tak, ako sa Kristu daroval úplne a celý nám a stal sa všetkým tým, či sme my; aj my sme sa darovali Kristovi úplne a celí a stali sa všetkým tým, čím je Kristus. Aby tak, ako On sa kvôli tomu zriekol seba samého, ponížil sa a stal sa človekom (porv. Flp 2,7), aj my sme sa zriekli samých seba, zomreli sebe, aby sme naopak mohli byť vyvýšení a stať sa synmi v Synovi, Bohom v Bohu (porov. Ef 4,22–24; Gal 3,27)!

- **OTČE NÁŠ** – nemôže byť jedno s Kristom, kým nevstúpime do Jeho Synovstva a kým sa teda Boh nestane aj našim Otcom – a my Jeho synmi a dcérami v rovnakej oddanosti, v akej svoje synovstvo žije Ježiš, hovoriac: „*Mojím pokrmom je plniť vôľu toho, ktorý ma poslal, a dokonaj jeho dielo*“ (Jn 4,34 SSV), či inde: „*nezostúpil [som] z neba, aby som plnil svoju vôľu, ale vôľu toho, ktorý ma poslal*“ (Jn 6,38 SSV). A preto spolu s Ježišom aj my voláme „*Otče náš!*“ – a potom, takisto spoločne s Ním, sa zaväzujeme: „*Príď Kráľovstvo Tvoje (nie naše), bud' vôľa Tvoja (nie naša)!*“ Ak by sme to neurobili, neboli by sme synmi v Synovi – neboli by sme s Kristom „jedno telo“ – a teda by sme ani neboli Ženích a Nevesta – a teda by sme ostali preč, von, za bránou Baránkovej Svadby, ako oné hlúpe panny z podobenstva (Mt 25,11n)...

- **ZNAK POKOJA** – Ak je ale Boh našim Otcom – potom sme my všetci navzájom opravdivá rodina, opravdiví súrodenci! Ak by to tak totiž nebolo, potom by ani Boh nemohol byť našim Otcom a boli by sme zase tam, za dverami, mimo Svadby, mimo Neba, mimo kresťanstva... Alebo ešte inak: Ak ja a Ježiš sme Jeden, jedno Telo – a môj sused v lavici je tiež s Ježišom Jeden, jedno Telo – tak potom nutne a nevyhnutne aj ja a môj sused v lavici sme Jeden, jedno Telo, sme jeden Kristus, ako hovorí Písmo: „*Lebo ako máme v jednom tele mnoho údov, ale všetky údy nekonajú tú istú činnosť,*“⁵ *tak aj my mnohí sme jedno telo v Kristovi a jednotlivo sme si navzájom údmi*“ (Rim 12,4-5 SSV). Ak teda nie som so svojim susedom v lavici skutočne *jedno telo* – nielen „*však mu nič zlé neprajem*“, nielen „*však sa zdravíme*“, nielen „*veď ak treba, tak mu pomôžem*“, ale skutočne „*jedna duša a jedna myseľ*“ (Flp 2,2 SSV) – potom nemôžem byť ani jedno s Kristom, pretože nemôžem súčasne Krista prijímať i odmietat', nemôžem sa s Ním zjednotiť v jeho Tele, ktorým je Eucharistia a súčasne odmietnuť to isté Telo Kristovo vtelené v Jeho Cirkvi! To sa naozaj nedá!

Všetky tieto postoje teda musíme najprv žiť v reálnom bežnom živote, v spoločenstve a komunite svojej farskej rodiny, v osobnom vzťahu s Bohom, v modlitbe, v službe, všade. Až potom to môžeme sláviť v liturgii a završiť v Svadobnej Hostine Eucharistie, byť tak medzi tými, o ktorých liturgia hovorí: „*Blažení tí, čo sú pozvaní na Hostinu Baránkovu!*“

... čo je dôvod, prečo mnohí kresťania síce „do kostola“ a „na prijímanie“ chodia, ale nikdy Krista nestreli, nikdy do Neba nenakukli, ani nevstúpili... Žijú totiž svoje kresťanstvo *individualisticky* (možno aj pod vplyvom protestantizmu, ktorý práve oddelil kresťanstvo od Cirkvi: „*Stredoveký katolicizmus bol podstatne spoločenstvom viery. Ale podľa Luthera kresťan stojí pred svojim Bohom sám, držiaci sa iba svojej Biblie.*“ (Karen Armstrongová)). Ale kresťanstvo sa naozaj a nijako takýmto spôsobom žiť nedá, ani spasiť sa takýmto spôsobom nedá: „*Boh stvoril svet kvôli účasti na svojom božskom živote. Táto účasť či spoločenstvo sa uskutočňuje „zhromažďovaním“ ľudí v Kristovi a toto „zhromažďovanie“ je Cirkev*“ (KKC 760), resp. „*Nikto sa nedostane do neba nejakou asociálnou cestou. Ten, kto myslí iba na seba a na spásu vlastnej duše, žije asociálne. Niečo také nie je mysliteľné ani v nebi ani na zemi. Boh predsa nie je asociálny; nie je to osamelá a do seba uzavretá bytosť. Boh v Trojici je v sebe „sociálny“, je to spoločenstvo, večné delenie sa o lásku*“ (Youcat 122). Ak takto žijeme, bez obrátenia, mimo spoločenstva – potom je pre nás Eucharistia uzatvorená a neprístupná,

podobne ako Nebo, ako samo kresťanstvo... Aj to je dôvod, prečo štatisticky 90% pokrstených katolíkov do kostola už ani nechodí. Koho by predsa bavilo byť stále len divákom, počúvať o nejakých veľkých a úžasných veciach a nikdy ich neuvidieť a nezažiť? Ako hovorí už sv. Terézia Avilská: „Kto však nemá k nemu taký vzťah [lásky], a ani sa nesnaží oň, keď ide k prijímaniu, nech Ho ani neobťažuje, pretože sa mu nezjaví.“ A pretože oni sami neuverili Kristovi, ani sa neobrátili, ani si Ho nezamilovali, ani sa o to nesnažia – tak časom zanechali aj kostol a liturgiu, pretože pre nich boli prázdne, nudné a nič im nedávali... Čo je tiež smutné...

SVÄTÉ PRIJÍMANIE AKO NEBO

Ak teda v živote kráčame cestou, ktorú nám vyznačuje liturgia – a v liturgii potom prežívame a slávime to, čo je našim bežným životom a našou najhlbšou identitou – tak potom je nám Eucharistia dokorán otvorená. A v nej je nám už tu, na zemi, otvorené samo Nebo, ako nám to aj modlitby po prijímaní v liturgii vždy znova a znova pripomínajú. A k tomu už niet veľmi čo dodať, azda len slová tých, ktorí cestou Eucharistie vošli do Neba už pred nami...:

„Orol večnosti, ty ma chceš živiť svojou božskou podstatou, mňa, biedne stvoreniatko, ktoré by upadlo do ničoty, keby mi tvoj božský pohľad nedával v každom okamihu život. ... Keď som v blízkosti svätostánku, viem povedať nášmu Pánovi iba jedno: Pane, ty vieš, že ťa milujem (Jn 21,15). ... Už dávno sa Ježiš a úbohá Terezka na seba pozerali a rozumeli si. Tento deň (deň 1.sv.prijímania) však už nebol pohľadom, ale splynutím. Oni už neboli dvaja: Terézia zmizla ako kvapka vody, ktorá sa stráca v lone oceána. Zostal iba Ježiš, učiteľ, kráľ...“ (sv. Terézia z Lisieux)

„Nedá sa opísať, čo sa odohralo medzi Ježišom a mnou. Dal sa mi pocítiť, ach, tak mocne v mojej duši. V tej chvíli som pochopila, že nebeské rozkoše nie sú ako tie pozemské. Chcela som, aby sa moje spojenie s Bohom už nikdy neprerušilo ... Dovoľte mi hovoriť o svätom prijímaní; nemôžem sa zdržať. Je možné, že sú duše, ktoré nerozumejú, čo je to Eucharistia? Ktoré sú necitlivé na Božiu prítomnosť, na tajomné horúce výlevy Svätého Srdca môjho Ježiša? Ó, Srdce Ježišovo! Srdce Lásky! ... Aký sladký je Ježišov Duch! Ach, čo podnietilo Ježiša, že sa s nami spája týmto okúzľujúcim a podivuhodným spôsobom? Uvažuj: Ježiš - náš pokrm! Ježiš - môj pokrm! ... Darí sa mi len plakať a opakovať: Ježiš, môj pokrm! A v pomyslení, že to Ježiš urobil vo Svojej nesmiernej láske k nám. ... Po sv. prijímaní som cítila, že prichádza Ježiš, a viete, ako som Ho cítila? Najprv, keď som Ho sotva prijala do srdca, rozbúchal ho, ach, tak prudko, že som myslela, že mi vyskočí z hrude. Potom sa ma spýtal, či Ho naozaj milujem. Odpovedala som, "Áno, a Ty ma miluješ?" Potom sa ma Ježiš dotkol a pobozkal ma a zostala som ako ľahnúť popolom v Jeho prítomnosti.“ (sv. Gemma)

Ale aj keď spočiatku nič podobné nezažívame, ani necítíme, nenechajme sa znechutiť, ani odradiť. Ako hovorí Briega McKenna: „Ludia často prichádzajú ku mne a sťažujú sa: „Vôbec nič necítim počas omše. Je to pre mňa nuda. Omnoho viac získam, keď idem na modlitbové stretnutie, kde je plno života a dobrá pohoda.“ Vždy odpovedám: „Viera a city sú dva rozličné pojmy. V Písme nie je ani zmienky o tom, že by Ježiš povedal: Skrze vaše city budete spasení. Alebo: Skrze vaše city sa uzdravíte. Ale vždy ocenil a zdôrazňoval vieru. Na jednom mieste povedal: Blahoslavení sú tí, ktorí nevidia, a predsa veria.“ Je to veľká výzva pre nás katolíkov. Nemôžeme vysvetliť Eucharistiu, lebo je súčasne zázrakom i tajomstvom. Nejde o to, čo chápeme rozumom, ale o to, čo veríme srdcom. Pocity nerobia Krista prítomného v Eucharistii. Je to moc Duchu Svätého, ktorá pôsobí prostredníctvom vysvätených kňazov a sprítomňuje Ježiša v Eucharistii. Nemusíme nič cítiť, a jednako Ježiš je v Eucharistii prítomný.“ Ak nič necítíme, berme to ako výzvu Ženícha! Upo-

zornenie, že stále niečo leží medzi nami a Ženíchom – neláska, sebecko, nevier, neobrátenie, hriech,... A že teda musíme tieto prekážky odstrániť. A o to horlivejšie s opravdivým smädом a túžbou k Eucharistii pristupovať. Pretože aj keď Ho ešte nevieme stretnúť a „nič necítíme“, On tam je. A je tam nie aby nás odsúdil, ale zachránil a spasil. Aby nám pomohol prekážky odstrániť a vstúpiť, presne podľa svojich slov: „Hľa, stojím pri dverách a klopem. Kto počúvne môj hlas a otvorí dvere, k tomu vojde a bude s ním večerať a on so mnou“ (Zjv 3,20 SSV).

Amen!

Váš Inky

ZHRNUTIE NA ZAPAMÄTANIE SI:

- Sväté prijímanie je *communio*, spoločenstvo s Kristom, možné len vo vzájomnej láske a vzájomnom úplnom darovaní sa.
- Sväté prijímanie je završením obradu potvrdzovania Zmluvy, ktorým sv. omša je. Preto ak mi okrem hriechu nič nebráni pristúpiť k sv. prijímaniu a ja napriek tomu hriech nezanechám a k Hostine nepristúpim, dávam, tým jasne najavo, že ostávam dobrovoľne mimo Zmluvy, mimo Krista, mimo Života, mimo Neba a mimo Spásy, som len divák, ale nie účastník...
- Sväté prijímanie je Svadobná Hostina Baránkova, v ktorej sa s Kristom stávam jedno Telo, jeden Kristus, syn v Synovi. Ak ale neprijímam Boha za svojho Otca a kým neprijímam identitu syna v Synovi, ktorý žije pre svojho Otca; kým neprijímam ostatných kresťanov za svojich súrodencov pred Otcem a nie som s ním jedno Telo v Kristovi – nemôžem ani sláviť jednotu s Kristom v Eucharistii a tá predo mnou ostáva uzatvorená a neprístupná.
- Sväté prijímanie, ak je naozaj prijímané v liturgii, ktorá je slávením toho, čím sme a čo v Kristovi žijeme, je bránou a vstupom do Neba, miestom, kde Nebo zažívame už tu, na zemi...
- A návod, ako to dosiahnuť, nám dáva sama liturgia:
 - POZNAŤ Krista: Biblia, rozjímanie,...
 - UVERIŤ Evanjeliu – zvesti o našom zbožštení v Kristovi;
 - ROZHODNÚŤ SA patriť Kristovi v úplnej vydanosti, zomrieť tomu, čím sme boli doteraz, aby sme sa mohli stať všetkým tým, čím je Kristus: *synmi* v Synovi;
 - PRIJAŤ následne Boha za svojho jediného a skutočného Otca;
 - PRIJAŤ identitu synov a dcér Boha po vzore Krista ako dôsledok predchádzajúceho;
 - PRIJAŤ nakoniec Cirkev za svoju skutočnú rodinu, farníkov za svojich súrodencov s jediným spoločným Otcem a tvoriť s nimi jednotu lásky tak úzku, až sa stávame v Kristovi jedným telom, jednou dušou, jednou myslou;
 - a potom všetko toto SLÁVIŤ a ZAVRŠIŤ v Eucharistii.